

Jôngerekerk Venlo Vastelaovespraek 2012

Truus: Leef Jocusvolk, leef vrinde en bekinde,
waat fijn det geej de waeg kôs vinde
nao dit unieke plekske in de stad
wao minse zegge: Jezus, jao dae duit mich wat!
Ik heb `m nuuëdig beej allerlei zake
um van mien laeve iets moeëis te make.

Petra: Wach ens, Truus, de hebs geliék,
zoeë veul ik `t zelf auk, maar kiék
`t is vastelaovestiéd vandaag
en met iets wat zwaor leet op de maag
kin-se noow neet aan kômme zette.
Zoel-se dao efkes op wille lette?

Truus: Netuurlik, Petra, doon ik det,
maar ik woel wachte wies `t volgende koeplet
met wat lichverteerbaars te servere.
Ik wil `t aevel neet riskere
um te praote zônder iets te zeggen
en det dan auk nog ens oét môtte legge.

Petra: Ik huur `t al, `t is net wie ik dach:
de bis veur de politiek neet in de weeg gelag.
Maar det is gaar neet zoeë verwônderlik
en feitelik auk neet oéztônderlik,
Want as politici det zelf al neet zien,
waorum weej dan waal? Nog neet meschien!

Truus: Huur ens, Petra, ik môt `t praeke
noow toch efkes ônderbraeke.
`t Wuurt tiéd det ik dich op de huuëgte bring
van ein präötje det de stad door ging.
`t Ging euver eine mônnik en ein nô.
Die kwame te laat op `t statiôn
en hebbe zoeë de letste trein gemis.
D'r zoot niks anders op, wie det zoeë is,
um in ein hotel te euvernachte.

’t Hotel wao zeej de nach doorbrachte,
had aevel maar éin kamer vreej.
Dus det probleem kwaam d’r auk nog beej.
Enfin, ’t nunke leet in bed, de mônnik op de praos,
toen zaet ’t nunke - de mônnik sleep al haos -
“Mien daeke is te dun en alt.
Ik kin neet slaope, ik heb ’t kalt.”
De mônnik steit op, haolt ein twieëde daeke,
zaet taegde de non: “Noow slaope en neet maeke”,
ploef weer neer in ziene praos,
maar houwt met slaope op einen aos.
Want ’t klink hoeëgoét ein keteerke later:
“Ik kin van d’n ozel nog steeds neet slaope, pater.”
De non haolt efkes aom, begint dan weer en zaet:
“Ik dink det God d’r gen bezwaor taegde haet,
as weej ôs éine kiër gedrage as man en vrouw.”
De mônnik, meug van de ganse daag gesjouw,
zaet: “Zoeë dink ik auk euver ’s Leeven Hiër.
Dus haol ôg zelf maar ein daeke deze kiër.”

Petra: Laot ôs, veurdet ôs fantasie op hol sleit,
truuk kômme op wao ’t vandaag um geit.
Idder jaor, as de winter op ’t veurjeur boets,
wuurt d’r gesjoenkelt, gejats, gejoets.
D’r wuurt euver leefde en lente gezônge
en d’r waere gater in de lôch gesprônge.
En opens is wat me aan kleijer druuëg
neet miër wat de moeëde vruuëg.
Neem Kees noow, dae löp rônd as kloon
in vuuël en vuuëlste groeëte schoon.
De pretuigskes en flapoëre misstaon `n neet,
en grapjas en lolbôks maken ’t kômpleet.

Truus: Zin in swinge, zin in zinge,
zin um oét de band te springe,
zin um met d’n optoch mei te laupe
of um schaele wazel te verkaupe.
En um as de kael druuëg aan geit veule,
de slôkderm efkes door te speule.

D'n alledaagse toemel aan de kant
en hossend de straot op, hand in hand.
Hardop druime, oét de nekhaor kletse,
netuurlik zônder eemus anders te kwetse,
't meug en 't kan dees daag allemaol.
Zoeë kômme weej weer op verhaol.

Petra: Verhaol? Verhaol? Wet-se wat ik heb meigemak?
Ik bin letsaan met eine man aan de praot gerak
- 't waas eine kinnis van ein van mien vrinde -
en wet-se wat hae mich bekinde?
"As kind", zag hae, "woel ik gaer eine fiets.
't Leek mich geweldig as-se op zô'n dingske riets.
Ik heb gebaejd tot God en 's Leeven Hiër
neet hônderd maar waal doézend kiër.
Maar eine fiets dae kwaam d'r neet.
Kin-se naogaon waat ein verdreet.
Later verklaorde mich eemus van de kerk
det God met minse zoeë neet werk.
Um fietse baeje is dus van de baan.
Ik pak 't noow gans anders aan.
Wil ik noow eine nieje fiets,
dan wuurt dae gewoeënweg gebiets,
en vanoét mien oprechte gelaufsbelaeving
baej ik God dan um vergaeving."

Truus: Ik weit: d'r zit waazel in de lôch,
maar veur noow is 't efkes genôg.
Ik wil nog wat euver Jezus' baodschap kwiét,
daoveur is 't d'n hoeëgste tiéd.
Det dae verlaamde de waeg nao Jezus kôs vinde,
had hae te danke aan veer van zien vrinde.
As weej minse zeen met leid en pien
vruuëg Jezus ôs um dragers te zien,
dragere die doorzette, auk beej ein raegenbuuj
of beej ein moor van niésgierige luuj,
dragere van minse die as vrinde
in de moore van hebzuch gate vinde.
Einen aevemins op ôzze poekel zette,

det is, wao we op môtte lette.
Det mak ôs laeve de meuite waard,
guuëf kleur aan `t laeve op dees aerd.
Det mak ôs miër christen, mak ôs miër mins.
Dan geit in vervölling dae groeëte wins:
eine waereld van minse in leefde same.

Petra: Zoeë, luuj, det waas `t weer. Alaaf en ame!

Gé van der Heijden